РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)
25 януари 2007 година *

Съдържание

I — Спорното решение ..... I - 905

А — Картелът ..... I - 905

Б — Продължителност на картела ..... I - 908

В — Глобите ..... I - 909

Г — Разпоредителната част на спорното решение ..... I - 910

II — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение ..... I - 912

III — Производство пред Съда ..... I - 913

IV — По жалбата ..... I - 914

А — По първото правно основание, изведено от незаконосъобразност на въпросите, зададени от Комисията в хода на разследването ..... I - 915

1. Доводи на страните ..... I - 915

2. Съображения на Съда ..... I - 916

Б — По второто правно основание, изведено от недопустимостта на някои доказателства ..... I - 917

1. Документът „ключ за разпределение“ ..... I - 917

а) Доводи на страните ..... I - 917

б) Съображения на Съда ..... I - 918

2. Протоколите от разпитите на бившите ръководители на Dalmine ..... I - 921

а) Доводи на страните ..... I - 921

б) Съображения на Съда ..... I - 922

* Език на производството: италиански.

В — По третото правно основание, изведено от добавянето в спорното решение на мотиви без връзка с нарушенията, съобщени на жалбоподателя ..... I - 924

1. Доводи на страните ..... I - 924

2. Съображения на Съда ..... I - 925

Г — По четвъртото правно основание, изведено от изопачаване на фактите и от липса на мотиви относно нарушението, посочено в член 1 от спорното решение ..... I - 926

1. Доводи на страните ..... I - 926

2. Съображения на Съда ..... I - 927

Д — По петото правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото, от изопачаване на доказателствата и от липса на мотиви относно последиците от нарушението за търговията между държавите-членки .... I - 930

1. Доводи на страните ..... I - 930

2. Съображения на Съда ..... I - 931

Е — По шестото правно основание, изведено от злоупотреба с власт, от грешка при прилагане на правото и от изопачаване на фактите относно нарушението, посочено в член 2 от спорното решение ..... I - 932

1. Доводи на страните ..... I - 932

2. Съображения на Съда ..... I - 934

Ж — По седмото правно основание, изведено от злоупотреба с власт, от грешки при прилагането на правото и от изопачаване на фактите, във връзка с последиците от нарушението, посочено в член 2 от спорното решение ... I - 936

1. Доводи на страните ..... I - 936

2. Съображения на Съда ..... I - 937

З — По осмото правно основание, изведено от грешки при прилагането на правото и от изопачаване на фактите относно стопанския контекст на договора за доставка, сключен между Dalmine и Corus ..... I - 939

1. Доводи на страните ..... I - 939

2. Съображения на Съда ..... I - 940

И — По деветото правно основание, изведено от грешки при прилагането на правото и от липса на мотиви относно тежестта на нарушението ..... I - 941

1. Доводи на страните ..... I - 941

2. Съображения на Съда ..... I - 943

Й — По десетото правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото и от липса на мотиви относно продължителността на нарушението и смекчаващите вината обстоятелства ..... I - 952

1. Доводи на страните ..... I - 952

2. Съображения на Съда ..... I - 953

V — По съдебните разноски ..... I - 957

По дело C-407/04 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 24 септември 2004 г.,

Dalmine SpA, установено в Dalmine (Италия), за което се явяват адв. A. Sinagra, адв. M. Siragusa и адв. F. Moretti, avvocati,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н A. Whelan и г-н F. Amato, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник пред първата инстанция,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н K. Lenaerts, г-н E. Juhász, г-н K. Schiemann и г-н M. Ilešič (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н L. A. Geelhoed,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в хода на писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 декември 2005 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 септември 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба дружество Dalmine SpA, (наричано по-нататък „Dalmine", или „жалбоподател") иска отмяна на решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 8 юли 2004 г. по дело Dalmine/Комисия (T-50/00, Recueil, стр. II-2395, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение"), в частта, в която е отхвърлена жалбата му, подадена срещу Решение 2003/382/ЕО на Комисията от 8 декември 1999 г., прието в процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (Преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби) (ОВ L 140, 2003 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение").

I — Спорното решение

A — *Картелът*

2 Комисията на Европейските общности изпраща спорното решение на осем предприятия, произвеждащи безшевни стоманени тръби. Сред тези предприятия има четири европейски дружества (наричани по-нататък „производители от Общността"): Mannesmannröhren-Werke AG (наричано по-нататък „Mannesmann"), Vallourec SA (наричано по-нататък „Vallourec"), Corus UK Ltd (с предишно наименование British Steel Ltd, наричано по-нататък „Corus") и Dalmine. Другите четири адресата на това решение са японски дружества (наричани по-нататък „японските производители"): NKK Corp., Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. и Sumitomo Metal Industries Ltd (наричано по-нататък „Sumitomo").

3 Безшевните стоманени тръби се използват в петролната и газовата промишленост и включват две големи категории продукти:

4 Първата категория са сондажните тръби, обикновено наричани „Oil Country Tubular Goods“ или „OCTG“. Тези тръби могат да се продават без резба („гладки тръби“) или с резба. Нарязването на резба е операция, целяща да направи възможно свързването на тръбите OCTG. То може да се осъществи в съответствие със стандартите, въведени от American Petroleum Institute (API), като тръбите с резба, нарязана по този метод, се наричат „тръби OCTG стандарт“, или със специални техники, обикновено патентовани. В последния случай се говори за нарязване или евентуално за „връзки първо качество“ или „premium“, като нарязаните по този метод тръби се наричат „тръби OCTG premium“.

5 Във втората категория продукти попадат тръби за пренос на петрол и газ („line pipe“), сред които са, от една страна, произведените в съответствие със стандарти, а от друга страна — направените по мярка за специални проекти (наричани по-нататък „преносни тръби „проект“).

6 През ноември 1994 г. Комисията решава да проведе разследване, с цел да установи дали са налице антиконкурентни практики, свързани с тези продукти. През декември същата година тя извършва проверки в няколко предприятия. Между септември 1996 г. и декември 1997 г. Комисията прави допълнителни проверки във Vallourec, Dalmine и Mannesmann. По време на проверка във Vallourec на 17 септември 1996 г. председателят на управителния съвет на Vallourec Oil & Gas г-н Verluca прави някои изявления (наричани по-нататък „изявления на г-н Verluca“). По време на проверка в Mannesmann през април 1997 г. ръководителят на това предприятие г-н Becher също прави изявления (наричани по-нататък „изявления на г-н Becher“).

7 Комисията изпраща и искания за сведения въз основа на член 11 от Регламент №17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204), до някои предприятия. Тъй като Dalmine отказва да предаде някои от исканите сведения, му е изпратено Решение на Комисията от 6 октомври 1997 г., прието в процедура по прилагането на член 11, параграф 5 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) (наричано по-нататък „Решение от 6 октомври 1997 г."). Dalmine подава срещу това решение жалба за отмяна, която е обявена за явно недопустима с Определение на Първоинстанционния съд от 24 юни 1998 г. по дело Dalmine/Комисия (T-596/97, Recueil, стр. II-2383).

8 С оглед на изявленията на г-н Verluca и г-н Becher, както и на други доказателства, Комисията установява в спорното решение, че осемте предприятия, негови адресати, са сключили помежду си споразумение, имащо по-специално за предмет взаимното въздържане от навлизане на техните национални пазари. Според това споразумение всяко предприятие се задължава да не продава тръби OCTG стандарт и преносни тръби „проект" на националния пазар на друга страна по посоченото споразумение.

9 Споразумението е сключено по време на срещи между производители от Общността и от Япония, познати под името „клуб Европа—Япония".

10 Принципът на въздържане от навлизане на съответните национални пазари е означен с израза „основни правила" („fundamentals"). Комисията отбелязва, че основните правила действително били спазвани и че при това положение разглежданото споразумение имало антиконкурентни последици за общия пазар.

11 Споразумението съдържа общо три части, като първата се състои от основните правила, свързани с посочените по-горе национални пазари, които

правила съставляват нарушението, установено в член 1 от спорното решение, втората се състои в определянето на цените във връзка с процедури за възлагане на обществени поръчки и на минималните цени за „специалните пазари“ („special markets“), а третата представлява разпределение на другите световни пазари, с изключение на Канада и на Съединените американски щати, чрез „ключове за разпределение“ („sharing keys“).

12 Що се отнася до съществуването на основните правила, Комисията се основава на съвкупност от документни улики, изброени в точки 62—67 от мотивите на спорното решение, както и в таблицата в точка 68 от тях. От нея се установявало, че делът на националния производител от доставките, осъществени от адресатите на спорното решение в Япония и на вътрешния пазар на всеки от четирите производителя от Общността, е много висок. Въз основа на това Комисията прави извода, че като цяло въздържането от навлизане на съответните национални пазари действително е спазвано от страните по споразумението.

13 Членовете на клуба Европа—Япония се срещнали в Токио на 5 ноември 1993 г., за да се опитат да постигнат ново споразумение за разпределяне на пазарите с производителите от Латинска Америка. Съдържанието на споразумението, прието по този повод, се намира в документ, който именно съдържа „ключ за разпределение“ (наричан по-нататък „документ „ключ за разпределение“), предаден на Комисията на 12 ноември 1977 г. от информатор — трето лице, неучастващо в процедурата.

Б — *Продължителност на картела*

14 Членовете на клуба Европа—Япония се събирали, считано от 1977 г., средно два пъти годишно, и така до 1994 г.

15 Комисията обаче счита, че трябва да приеме 1990 г. като начален момент на картела, с цел определяне на размера на глобите, като се има предвид съществуването, между 1977 и 1990 г., на споразумения за самоограничаване на износа, сключени между Европейската общност и Япония. Според Комисията нарушението е било преустановено през 1995 г.

B — *Глобите*

16 За определянето на размера на глобите Комисията квалифицира нарушението като много тежко, поради факта че споразумението е целяло въздържане от навлизане на съответните национални пазари и по този начин е засягало доброто функциониране на вътрешния пазар. Тя отбелязва все пак, че продажбите на безшевни стоманени тръби от предприятията — адресати на спорното решение, в четирите разглеждани държави-членки достигали само около 73 милиона EUR годишно.

17 Въз основа на тези данни Комисията определя размера на глобата, с оглед на тежестта на нарушението, на 10 милиона EUR за всяко от осемте предприятия. Тъй като всички те са големи предприятия, Комисията счита, че не е необходимо на това основание да се прави разграничаване между определените размери.

18 Тъй като приема, че нарушението е било със средна продължителност, Комисията прилага завишение от 10 % на определения въз основа на тежестта на нарушението размер на глобата за всяка година участие в нарушението, за да определи основния размер на глобата, наложена на всяко засегнато предприятие. Все пак, с оглед на това, че секторът на стоманените тръби е бил продължително време в криза и че положението му се е влошило от 1991 г., Комисията намалява посочените основни размери с 10 % поради смекчаващи обстоятелства.

19 И накрая, Комисията прилага намаление от 40 % на наложената на Vallourec глоба, както и намаление от 20 % на глобата, наложена на Dalmine, въз основа на точка Г 2 от Известие на Комисията за намаляване или освобождаване от отговорност в случаите на картел (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4, наричано по-нататък „Известие за намаляване или освобождаване от отговорност"), за да вземе предвид обстоятелството, че тези две предприятия са си сътрудничили с Комисията във фазата на административната процедура.

20 В член 2 от спорното решение Комисията приема, че сключването на договори между производителите от Общността относно продажбата на гладки тръби на пазара на Обединеното кралство представлява нарушение. Независимо от това, тя не налага допълнителна глоба за това нарушение, тъй като приема, че тези договори са само средство за прилагане на принципа на въздържане от навлизане на националните пазари, решение за което е взето в рамките на клуба Европа—Япония.

Г — *Разпоредителната част на спорното решение*

21 Съгласно член 1, параграф 1 от спорното решение, осемте предприятия, негови адресати, „са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като са участвали в [...] споразумение, предвиждащо, наред с останалото, въздържане от навлизане на техните съответни национални пазари на стандартните тръби OCTG [...] и на безшевните [преносни тръби „проект"]".

22 Член 1, параграф 2 от това решение гласи, че нарушението е продължило от 1990 г. до 1995 г. за Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. и NKK Corp. По отношение на Corus се посочва, че нарушението е продължило от 1990 г. до февруари 1994 г.

23 Другите съществени разпоредби на спорното решение имат следното съдържание:

„*Член 2*

1. [Mannesmann], Vallourec [...], [Corus] и Dalmine [...] са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като са сключили при осъществяване на нарушението, посочено в член 1, договори, които са имали за резултат разпределяне на доставките на гладки тръби OCTG на [Corus] (Vallourec [...], считано от 1994 г.).

2. За [Corus] нарушението е продължило от 24 юли 1991 г. до февруари 1994 г., за Vallourec [...] нарушението е продължило от 24 юли 1991 г. до 30 март 1999 г., за Dalmine [...] нарушението е продължило от 4 декември 1991 г. до 30 март 1999 г., за [Mannesmann] нарушението е продължило от 9 август 1993 г. до 24 април 1997 г.

[...]

Член 4

На изброените в член 1 предприятия се налагат следните глоби за нарушението, установено в същия член:

1. [Mannesmann] 13 500 000 EUR

2. Vallourec [...] 8 100 000 EUR

3. [Corus] 12 600 000 EUR

4. Dalmine [...] 10 800 000 EUR

5. Sumitomo [...] 13 500 000 EUR

6. Nippon Steel [...] 13 500 000 EUR

7. Kawasaki Steel [...] 13 500 000 EUR

8. NKK [...] 13 500 000 EUR".

II — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

24 С актове, подадени в Секретариата на Първоинстанционния съд, седем от осемте предприятия, санкционирани със спорното решение, между които Dalmine, подават жалби, с които се цели цялостна или частична отмяна на това решение и при условията на евентуалност — отмяна на глобата, която им е била наложена, или намаляване на нейния размер.

25 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд:

— отменя член 1, параграф 2 от спорното решение в частта, в която е прието съществуването на нарушението, за което в същия член Dalmine е било обвинено, за периода преди 1 януари 1991 г.,

— определя размера на наложената на Dalmine глоба на 10 080 000 EUR,

— отхвърля жалбата в останалата част,

— осъжда всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

III — Производство пред Съда

26 В жалбата си Dalmine иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отмени спорното решение,

— при условията на евентуалност, да отмени или да намали глобата определена в член 4 от спорното решение,

— освен това, при условията на евентуалност, да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване от него на ново решение, въз основа на решението на Съда,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата като частично недопустима и във всеки случай като напълно неоснователна, както и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

IV — По жалбата

28 Dalmine посочва по същество осем правни основания, за да постигне отмяна на обжалваното съдебно решение и на спорното решение, три от които се отнасят до процесуални нарушения, две се отнасят до пороци при установяване на нарушението, посочено в член 1 от спорното решение, и накрая, три се отнасят до пороци при установяване на нарушението, посочено в член 2 от това решение.

29 Освен това Dalmine се позовава на две други правни основания, свързани с размера на глобата.

А — *По първото правно основание, изведено от незаконосъобразност на въпросите, зададени от Комисията в хода на разследването*

1. Доводи на страните

30 Според Dalmine Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото и е нарушил правото на защита, като е приел за законосъобразни въпросите, зададени от Комисията по време на разследването. В резултат на това правото да не се уличава сам в правонарушение е било накърнено.

31 При излагането на това основание Dalmine набляга върху първия въпрос, буква г), включен в приложение 1 към решението от 6 октомври 1997 г., който има следното съдържание: „Ако обичате, опишете предмета на срещите, за които не успявате да намерите отнасящите се до тях документи, приетите по време на тези срещи решения, вида получени документи преди и след тези срещи, разискваните и/или приети квоти („sharing keys“) по географски райони и срока им на действие, като уточните техния вид („Target Price“, „Winning Price“ — „WP“, „Proposal Price“ — „PP“, „Rock Bottom Prices“ — „RBP“)“.

32 Комисията припомня, че правото да не се уличава сам в правонарушение се отнася само до искания на сведения, които задължават адресата да отговори под страх от периодична имуществена санкция. Посоченият първи въпрос, буква г) обаче не спада към въпросите, на които се иска отговор с решението от 6 октомври 1997 г., под страх от периодична имуществена санкция.

2. Съображения на Съда

33 За да се установи дали Първоинстанционният съд е допуснал нарушенията, в които е упрекван, трябва да се вземе предвид съдебната практика относно пределите на правомощията на Комисията, във връзка с процедурите по предварително разследване и с административните процедури, от гледна точка на правото на защита.

34 Според тази съдебна практика Комисията има право да задължи дадено предприятие, когато това се налага с решение, да ѝ предостави всички необходими сведения относно факти, които може да са му известни, но не може да го задължи да даде отговори, чрез които би признало съществуването на нарушението, което Комисията трябва да докаже (Решение от 18 октомври 1989 г. по дело Orkem/Commission, 374/87, Recueil, стр. 3283, точки 34 и 35; Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точки 61 и 65 и Решение от 14 юли 2005 г. по дело ThyssenKrupp/Комисия, C-65/02 P и C-73/02 P, Recueil, стр. I-6773, точка 49).

35 В случая обаче, както отбелязва генералният адвокат в точка 29 от заключението си, от разпоредителната част на решението от 6 октомври 1997 г. се установява, че Dalmine не е било длъжно да отговори на първи въпрос, буква г), посочен в точка 31 от настоящото съдебно решение. При това положение, както установява Първоинстанционният съд в точки 45 и 46 от обжалваното съдебно решение, Dalmine не би могло ефективно да се позове на правото си да не бъде задължавано от Комисията да признае участието си в дадено правонарушение.

36 От това следва, че първото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

Б — *По второто правно основание, изведено от недопустимостта на някои доказателства*

1. Документът „ключ за разпределение“

а) Доводи на страните

37 Според Dalmine Първоинстанционният съд неправилно приема, че документът „ключ за разпределение“ е допустим като уличаващо доказателство и по този начин нарушава общностното право, по-конкретно правото на защита. Тъй като този документ е предаден на Комисията от трето, непознато лице, неговата автентичност не би могла да бъде проверена. Освен това на Комисията също не е известна самоличността на лицето, от което изхожда този документ.

38 Dalmine обръща внимание върху факта, че за да бъде един анонимен документ допустим като доказателство, трябва неговата значимост и възможността да му бъде дадена вяра да бъдат доказани на съответното обвинено лице. Dalmine смята, че анонимни документи могат, ако това е необходимо, да оправдаят започването на разследване, но не биха могли да бъдат основа за обвинение.

39 След това Dalmine изтъква, че обжалваното съдебно решение е противоречиво, тъй като Първоинстанционният съд твърди, от една страна, че доводите на Dalmine могат да имат значение за преценката на възможността да бъде дадена вяра на разглеждания документ, но от друга страна е пропуснал да изследва по същество тази възможност.

40 И накрая, Dalmine смята, че Първоинстанционният съд трябвало да провери дали съществуват причини, принуждаващи Комисията да не разкрие самоличността на своя информатор.

41 Комисията припомня на първо място, че принципът на свободното събиране на доказателствата има предимство. Според нея допустимостта и използването на един документ не могат да бъдат оспорвани. Само възможността да му бъде дадена вяра може да бъде оспорена. Dalmine обаче не било оспорвало пред Първоинстанционния съд конкретно възможността да бъде дадена вяра на документа „ключ за разпределение". То се ограничавало до това да поддържа, че този документ е недопустим и неизползваем, и даже допуска, че някои части от него се потвърждават от други доказателства.

42 След това Комисията отбелязва, че когато едно лице иска от Комисията да не разкрива неговата самоличност, Комисията е длъжна да запази тайната по този въпрос.

43 И накрая, според Комисията, дори ако се приеме, че документът „ключ за разпределение" не е можело да бъде използван, действителността на спорното решение не би могло да бъде поставена под въпрос на това основание, след като този документ има малко значение в общата система на решението.

б) Съображения на Съда

44 Зачитането на правото на защита изисква по време на административната процедура заинтересованото предприятие да е било в състояние да изложи ефективно своята гледна точка относно истинността и значимостта на твърдените факти и обстоятелства, както и относно документите, приети от Комисията в подкрепа на твърдението ѝ за съществуване на нарушение (Решение от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, от 100/80 до 103/80, Recueil, стр. 1825, точка 10; Решение от 6 април 1995 г. по дело BPB Industries и British Gypsum/Комисия, C-310/93 P, Recueil, стр. I-865, точка 21 и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точка 66).

45 На първо място следва да се отбележи, че Dalmine е можело да вземе становище по документа „ключ за разпределение“ и да изложи доводите си за доказателствената стойност на този документ, с оглед на неговия анонимен произход.

46 Доколкото жалбоподателят поддържа по същество, че правото на защита е нарушено, поради самия факт че произходът на този документ е бил неизвестен и че възможността да му бъде дадена вяра не е била доказана от Комисията, трябва да се отбележи, че едно такова тълкуване на правото на защита би могло да застраши събирането на доказателствата, когато трябва да се установи съществуването на нарушение на общностното конкурентно право.

47 Наистина, събирането на доказателствата по делата от областта на общностното право на конкуренцията се отличава с това, че изследваните документи често съдържат търговски тайни или други сведения, които не могат да бъдат огласени или ако могат, то е само при спазване на съществени ограничения.

48 При това положение правото на защита не би могло да се разбира в смисъл, че документи, които съдържат уличаващи доказателства, трябва автоматично да бъдат изключвани като доказателствени средства, когато някои сведения трябва да останат поверителни. Тази поверителност може да се отнася и до самоличността на авторите на документите, както и на лицата, които са ги предали на Комисията.

49 Следователно Първоинстанционният съд с основание приема, че:

„72 принцип[ът], който има предимство в общностното право, е този на свободата при събиране на доказателствата и че единственият уместен критерий за преценката на представените доказателства е възможността да им бъде дадена вяра [...]. [...].

73 Следователно ако доводите на Dalmine могат да бъдат от значение за преценката на възможността да бъде дадена вяра, а следователно и на доказателствената сила на документа „ключ за разпределение“, няма основание да се смята, че той е недопустимо доказателство, което трябва да бъде извадено от преписката“.

50 Всъщност Първоинстанционният съд сочи в точка 73 от обжалваното съдебно решение, посочена по-горе, че при преценката на възможността да бъде дадена вяра на документа „ключ за разпределение“ би могло да се окаже, че е необходимо да се вземе предвид неговият анонимен произход.

51 В заключение трябва да се приеме, че не е допусната никаква грешка при прилагането на правото, при преценката на допустимостта и относимостта на този документ като доказателство.

52 И накрая, жалбоподателят не би могъл да упреква Първоинстанционния съд, че не е изложил с повече подробности анализа си на възможността да бъде дадена вяра на разглеждания документ и че не е проверил дали са съществували причини, принуждаващи Комисията да не разкрива самоличността на своя информатор. Като се има предвид, че доводите на Dalmine се отнасят до недопустимостта на този документ като доказателство, Първоинстанционният съд е можел да се ограничи да отговори само на тези доводи.

53 С оглед на всичко изложено по-горе, първата част от второто правно основание трябва да бъде отхвърлена.

2. Протоколите от разпитите на бившите ръководители на Dalmine

а) Доводи на страните

54 Dalmine изтъква, че като приел, че протоколите от разпитите на някои от бившите ръководители, направени в хода на разследването, водено от прокурора на Бергамо (Италия), са допустими, Първоинстанционният съд е нарушил правото на защита, както и правото на справедлив процес, признато от Европейския съд по правата на човека, въз основа на член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ").

55 От една страна, Комисията трябвало да уведоми Dalmine по-рано и при всяко положение преди изпращането на известието за нарушенията, за факта, че тя разполагала с тези протоколи.

56 От друга страна, същата институция можело да използва тези документи единствено за да реши дали трябва да започне процедура. В това отношение Dalmine подчертава, че въпросните документи представляват временни актове в наказателно производство и следователно възможността да им бъде дадена вяра все още не била установена.

57 Комисията припомня, че въз основа на член 11, параграф 1 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) може „да получава всички необходими

сведения от правителствата и компетентните органи на държавите-членки“ [неофициален превод] и че следвайки тази логика, трябва да може да използва тези сведения. Тя отбелязва, че Първоинстанционният съд с основание е приел, че не е от неговата компетентност, нито от тази на Комисията, да се произнася по законния произход на тези сведения от гледна точка на нормите на вътрешното право, уреждащи воденето на разследванията от италианските власти.

б) Съображения на Съда

58 Що се отнася до това дали Комисията е трябвало да уведоми Dalmine по-рано, още преди изпращането на известието за нарушенията, че разполага с въпросните протоколи, следва да се припомни, че именно изпращането на известието за нарушенията, от една страна, и достъпът до преписката, който дава възможност на адресата на това известие да се запознае с доказателствата, съдържащи се в преписката на Комисията, от друга страна, гарантират правото на защита и правото на справедлив процес, на които жалбоподателят се позовава в рамките на разглежданото правно основание.

59 Наистина именно чрез известието за нарушенията заинтересованото предприятие се уведомява за всички основни елементи, на които Комисията се основава на този етап от процедурата (Решение от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, от C-250/99 P до C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точки 315 и 316, както и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точки 66 и 67). Ето защо заинтересованото предприятие може да се позовава на правото си на защита в пълен обем едва след изпращане на това известие (Решение от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil, стр. I-8725, точки 47 и 50).

60 Както с основание отбелязва Първоинстанционният съд в точка 83 от обжалваното съдебно решение, ако според предложеното от жалбоподателя

тълкуване посочените по-горе права се отнасяха до периода, предхождащ изпращането на известието за нарушенията, ефективността на разследването на Комисията би била намалена, тъй като още по време на първата фаза от разследването на Комисията предприятието би било в състояние да установи сведенията, известни на Комисията, а следователно и тези, които все още биха могли да бъдат укрити от нея.

61 Не съществува впрочем нито една улика, поради която обстоятелството, че Комисията не е уведомила Dalmine във фазата на разследването, че разполага с тези протоколи, би могло да има значение за последващите възможности за защита на същото във фазата на административната процедура, започнала с изпращането на известието за нарушенията (вж. по аналогия Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, посочено по-горе, точки 48—50 и 56).

62 По-нататък, когато става въпрос за допустимостта на тези протоколи като доказателства, трябва да се приеме, както прави Първоинстанционният съд в точка 86 от обжалваното съдебно решение, че законността на предаването на Комисията от национален прокурор или от компетентните органи по конкуренцията на сведения, събрани при прилагане на националното наказателно право, е въпрос, който се урежда от вътрешното право. Освен това, както припомня Първоинстанционният съд в същата точка, общностният съдия не е компетентен да контролира законосъобразността, от гледна точка на вътрешното право, на акт, приет от национален орган (Решение на Съда от 3 декември 1992 г. по дело Oleificio Borelli/Комисия, C-97/91, Recueil, стр. I-6313, точка 9).

63 Колкото до използването на тези сведения от Комисията, Първоинстанционният съд правилно отбелязва в точка 90 от обжалваното съдебно решение, че доводите на Dalmine биха могли да засегнат само „възможността да бъде дадена вяра, а в резултат на това и доказателствената сила на свидетелските показания на неговите ръководители, но не и допустимостта на тези доказателства в производството". Всъщност, както беше отбелязано при преценката на първата част на това правно основание, принципът, който има

предимство в общностното право, е този на свободата при събиране на доказателствата и единственият критерий, който има значение при преценката на представените доказателства, е възможността да им бъде дадена вяра. При това положение, след като предаването на въпросните протоколи не е било обявено за незаконно от италианска юрисдикция, няма основание да се смята, че тези документи са били недопустими доказателства, които следва да бъдат извадени от преписката.

64 Следователно втората част на второто правно основание също трябва да се отхвърли.

65 От това следва, че второто правно основание трябва да се отхвърли изцяло.

B — *По третото правно основание, изведено от добавянето в спорното решение на мотиви без връзка с нарушенията, съобщени на жалбоподателя*

1. Доводи на страните

66 Dalmine припомня, че е направило оплакване, че в спорното решение Комисията се позовава на факти, които нямат връзка с нарушенията и които може да му нанесат вреда, поради това че публично изложените сведения е можело да бъдат използвани от трети лица. То споменава по-специално изводите на Комисията, свързани с картелите относно пазарите, разположени извън Общността, както и относно определянето на цените.

67 Отхвърляйки доводите му по този въпрос, Първоинстанционният съд не се е съобразил с член 21 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), според който Комисията трябва да се съобразява със законния интерес на предприятията търговските им тайни да не бъдат разпространявани.

68 Според Комисията Първоинстанционният съд с основание приема, че в производство за отмяна адресатът на решение може да оспорва част от мотивите на това решение само ако тези мотиви имат задължителни правни последици, които може да засегнат неговите интереси. В случая Dalmine не е установило с какво оспорваните мотиви могат да имат такива последици.

2. Съображения на Съда

69 Тъй като Dalmine иска от Първоинстанционния съд да отмени мотивите, изложени за изчерпателност на спорното решение, последният с основание приема в точка 134 от обжалваното съдебно решение, че е „достатъчно да се установи, че не съществува правна норма, която да позволява на адресата на решение да оспорва, в производство за отмяна по реда на член 230 ЕО, част от мотивите на същото, освен ако тези мотиви имат задължителни правни последици, които може да засегнат неговите интереси (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 22 март 2000 г. по дело Coca-Cola/Комисия, T-125/97 и T-127/97, Recueil, стр. II-1733, точки 77 и 80—85). По принцип мотивите на едно решение не може да имат такива последици. В случая жалбоподателят не е доказал с какво оспорваните мотиви могат да имат правни последици, които могат да променят правното му положение".

70 Ако е вярно, че по този начин Първоинстанционният съд избягва да изследва дали Комисията е имала право да огласи в спорното решение сведения относно картелите за пазарите, намиращи се извън Общността, както и за определянето на цените, трябва да се отбележи, че дори да се приеме, че огласяването на тези сведения от Комисията противоречи на задължението ѝ да пази търговските тайни на Dalmine, това не променя факта, че такава нередовност би могла да доведе до отмяна на спорното решение само ако е било установено, че без тази нередовност това решение би имало друго съдържание (Решение на Съда от 16 декември 1975 г. по дело Suiker Unie и др./Комисия, от 40/73 до 48/73, 50/73, от 54/73 до 56/73, 111/73, 113/73 и

114/73, Recueil, стр. 1663, точка 91 и Решение от 18 септември 2003 г. по дело Volkswagen/Комисия, C-338/00 P, Recueil, стр. I-9189, точки 163 и 164). След като изводите в спорното решение относно картелите за пазарите, разположени извън Общността, както и за определянето на цените, са определени от жалбоподателя като мотиви, изложени за изчерпателност, последният не би могъл по никакъв начин да поддържа, че при липсата на тези изводи спорното решение би имало съществено различаващо се съдържание.

71 Третото правно основание следователно трябва също да бъде отхвърлено.

Г — *По четвъртото правно основание, изведено от изопачаване на фактите и от липса на мотиви относно нарушението, посочено в член 1 от спорното решение*

1. Доводи на страните

72 Dalmine прави оплакване, че Първоинстанционният съд е изопачил фактите и не е изложил мотиви относно определянето на предмета на нарушението, посочено в член 1 от спорното решение, относно установяването на неговите последици и относно приравняването на едно възможно нарушение, което не е извършено или няма никакви значими вредни последици за конкуренцията, с напълно осъществено нарушение.

73 Dalmine припомня, че е изтъкнало пред Първоинстанционния съд, че разглежданият картел не се отнасял до разпределяне на националните пазари. Първоинстанционният съд погрешно приел, че Dalmine искало само да отбележи липсата на значими последици за конкуренцията. По този начин решението било опорочено поради липса на мотиви.

74 Освен това Първоинстанционният съд изопачил фактите, тъй като не е проверил представените от Комисията доказателства относно предмета на картела, и по-точно в светлината на изложените от Dalmine правни основания. По-конкретно, Първоинстанционният съд изопачил изявленията, направени от Vallourec, Mannesmann, Dalmine и Corus в етапа на разследването, както и таблицата за доставките на членовете на клуба Европа—Япония в точка 68 от мотивите на спорното решение.

75 Комисията поддържа, че доводите, изложени от Dalmine пред Първоинстанционния съд, се отнасят не до това дали тя е доказала съществуването на споразумение с предмет ограничаване на конкуренцията, а по-скоро до това дали е установила изпълнението на това споразумение и последиците му за конкуренцията на пазара.

76 Комисията отбелязва между другото, че пред Първоинстанционния съд Dalmine само е оспорило доказателствената сила на документа „ключ за разпределение“ и изявленията на един от неговите бивши ръководители, г-н Biasizzo, а не доказателствената сила на другите използвани от Комисията доказателства. Следователно Dalmine не би могло да поддържа, че Първоинстанционният съд е изопачил тези доказателства, тъй като от него не е било искано да се произнесе по тях. Следователно оплакванията, основани на твърдяното изопачаване на фактите, би трябвало да се приемат за недопустими.

2. Съображения на Съда

77 Жалбоподателят не би могъл да твърди, че Първоинстанционният съд е пропуснал да обсъди доводите му, според които споразумението не се отнася до разпределяне на национални пазари.

78 В тази насока трябва първо да се отбележи, че Първоинстанционният съд споменава в точка 136 от обжалваното съдебно решение, че според Dalmine споразумението между адресатите на спорното решение „не се отнасяло до вътрешните пазари на Общността". В следващите точки от това съдебно решение той прави няколко уточнения относно този довод на жалбоподателя. Така в точки 138 и 139 от това съдебно решение е възпроизвел извода на Комисията, според който „националните производители на стоманени тръби били, на своите съответни национални пазари, в положение на надмощие", и е обяснил, че „Dalmine твърди, че Комисията би достигнала до съвсем друго заключение, ако се беше придържала към прегледа на съществуващото положение на пазара на съответните продукти".

79 След това, Първоинстанционният съд ясно посочва, че според неговата преценка споразумението целяло да разпредели националните пазари на производителите от Общността. Така в точка 152 от обжалваното съдебно решение той припомня, че „Комисията се основава в [спорното] решение на съвкупност от доказателства относно предмета на споразумението, съставляващо нарушение, чието значение Dalmine не оспорва, а именно на кратките, но недвусмислени изявления на г-н Verluca". Що се отнася по-конкретно до показанията на г-н Biasizzo, чиято доказателствена стойност е оспорена от Dalmine (вж. точка 76 от настоящото решение), Първоинстанционният съд, след като цитира друго доказателство в точка 153 от обжалваното съдебно решение, а именно показанията на г-н Jachia, според които съществувало споразумение „за зачитане на зоните, принадлежащи на отделните стопански субекти", установява в точка 155 от същото решение, че показанията на г-н Biasizzo потвърждават „изявленията на г-н Verluca, що се отнася до съществуването на споразумението за разпределяне на вътрешните пазари, описано от последния (вж. в тази връзка Решение [на Първоинстанционния съд от 8 юли 2004 г.] по дело JFE Engineering и др./Комисия, [T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501], точка 309 и следващите."

80 В изявленията си от 17 септември 1996 г., анализирани от Първоинстанционния съд в решението по дело JFE Engineering и др./Комисия, посочено по-горе, г-н Verluca заявява, че националните пазари на участниците в споразумението „се ползвали от защита" по отношение на тръбите OCTG стандарт, както и на преносните тръби „проект" (с изключение на офшорния пазар на Обединеното кралство, който бил „полузащитен"). Разпитан на 18 декември 1997 г. при следваща проверка, г-н Verluca заявява, че „за вътрешни се смятат френският, германският и италианският пазар. [Обединеното кралство] има особен статут (вж. изявленията ми от 17.9.1996 г.)".

81 От изложеното по-горе следва, че обжалваното съдебно решение не е опорочено от липса на мотиви, както твърди жалбоподателят.

82 С оглед на посочените по-горе доказателства, изложени от Първоинстанционния съд в подкрепа на извода му, че картелът целял разпределяне на националните пазари, доводът на жалбоподателя, основан на изопачаване на фактите, също не би могъл да бъде приет. По-конкретно, жалбоподателят не е обяснил защо тълкуването от Първоинстанционния съд на изявленията на г-н Verluca и г-н Jachia, които са заявили изрично, че споразумението целяло разпределяне на няколко национални пазара в Общността, е неправилно.

83 И накрая, доводът на жалбоподателя, че член 81 ЕО не може да се тълкува в смисъл, че неосъществено нарушение или нарушение, което не е имало никакъв вредоносен резултат за конкуренцията, може да бъде приравнено с нарушение, което е изцяло осъществено, също не може да бъде приет.

84 Действително съгласно постоянната съдебна практика отчитането на конкретните последици на споразумение в контекста на прилагането на член 81, параграф 1 ЕО е излишно, след като е ясно, че то има за предмет да ограничи, предотврати или наруши конкуренцията (Решение от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точки 122 и 123, както и Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точка 491). Когато става въпрос по-специално за споразумения с антиконкурентно съдържание, които се проявяват, както в конкретния случай, по време на срещи на предприятия конкуренти, Съдът вече се е произнесъл, че нарушение на член 81, параграф 1 ЕО е налице, когато тези срещи имат за предмет да ограничат, предотвратят, или нарушат конкуренцията и по този начин целят да организират изкуствено функционирането на пазара (Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точки 508 и 509). Поради изложените от генералния адвокат в точки 134—137 от заключението му причини не би било удачно да се правят разграничения в тази съдебна практика в смисъла, предложен от жалбоподателя.

85 От всичко изложено по-горе следва, че четвъртото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

Д — *По петото правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото, от изопачаване на доказателствата и от липса на мотиви относно последиците от нарушението за търговията между държавите-членки*

1. Доводи на страните

86 Според Dalmine съществуването на вредоносно въздействие на санкционирания в член 1 от спорното решение картел върху търговията в рамките на Общността не е доказано. То отбелязва в тази връзка, че Комисията не е успяла да докаже и Първоинстанционният съд не е могъл да провери дали предметът на споразумението включвал разпределяне на националните пазари и че дори ако е било доказано, че споразумението се е отнасяло до такова разпределяне, нивото на взаимно проникване на пазарите било толкова високо, че достъпът до тях не можело да бъде ограничен. Една различна преценка на Първоинстанционния съд би била недостатъчно мотивирана и не би съдържала, между другото, никакво оценяване на положението на пазара на Общността.

87 Според Комисията Първоинстанционният съд правилно се основава на съдебната практика, според която за нуждите на прилагането на член 81 ЕО не е необходимо да се доказва реалното съществуване на вреда, нанесена на вътреобщностния обмен, тъй като е достатъчно да се докаже, че дадено споразумение евентуално може да има такива последици.

2. Съображения на Съда

88 Съображенията на Dalmine до голяма степен съвпадат с отхвърлените при разглеждане на четвъртото правно основание, с които се прави оплакване, че Първоинстанционният съд не е изследвал дали споразумението се отнася до разпределяне на националните пазари и е приравнил неосъществено нарушение или нарушение, което не е имало значителен вредоносен ефект за конкуренцията, с напълно осъществено нарушение.

89 При всяко положение, от трайно установената съдебна практика следва, че тълкуването и прилагането на условието относно последиците за търговията между държавите-членки, съдържащо се в членове 81 ЕО и 82 ЕО, трябва да използват за отправна точка целта на това условие, която е да определи, в областта на правната уредба на конкуренцията, съотношението между приложното поле на общностното право и на правото на държавите-членки. Така в приложното поле на общностното право попада всеки картел и всяка практика, които могат да застрашат свободната търговия между държавите-членки по начин, който би могъл да навреди на осъществяването на целите за единния пазар между държавите-членки, по-конкретно чрез ограничаване на достъпа до националните пазари или чрез изменяне на структурата на конкуренцията в общия пазар (Решение от 31 май 1979 г. по дело Hugin/Комисия, 22/78, Recueil, стр. 1869, точка 17 и Решение от 25 октомври 2001 г. по дело Ambulanz Glöckner, C-475/99, Recueil, стр. I-8089, точка 47).

90 За да могат да засегнат търговията между държавите-членки, едно решение, споразумение или съгласувана практика трябва въз основа на съвкупност от фактически и правни елементи да позволяват с достатъчна степен на вероятност да се предвиди, че могат да упражнят пряко или непряко въздействие, действително или възможно, върху търговските потоци между държавите-членки, и то по начин, който да породи опасения, че могат да попречат на осъществяването на единния пазар между държавите-членки. Трябва освен това въздействието да не бъде незначително (Решение от 28 април 1998 г. по дело Javico, C-306/96, Recueil, стр. I-1983, точка 16, Решение от 21 януари 1999 г. по дело Bagnasco и др., C-215/96 и C-216/96, Recueil, стр. I-135, точка 47 и Решение по дело Ambulanz Glöckner, посочено по-горе, точка 48).

91 При това положение, след като установява, че споразумението има за предмет разпределянето на националните пазари в Общността, в точка 157 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд с основание прави извода, че споразумението има като възможна последица засягане на търговията между държавите-членки. Между другото, Съдът вече се е произнесъл, че разпределянето на националните пазари в Общността може да засегне чувствително търговските потоци между държавите-членки (вж. Решение по дело Ambulanz Glöckner, посочено по-горе, точки 48 и 49).

92 Следователно петото правно основание също трябва да бъде отхвърлено.

Е — *По шестото правно основание, изведено от злоупотреба с власт, от грешка при прилагане на правото и от изопачаване на фактите относно нарушението, посочено в член 2 от спорното решение*

1. Доводи на страните

93 Dalmine прави оплакване, че Първоинстанционният съд не описал точно незаконосъобразния акт, посочен в член 2 от спорното решение. Първоинстанционният съд пренаписал решението, като се опитвал да му придаде правна обоснованост въз основа на неубедително доказателство, а именно твърдяната незаконосъобразност на договорите за доставка между Corus и съответно Dalmine, Vallourec и Mannesmann.

94 По-конкретно, Първоинстанционният съд се опитал да представи незаконосъобразния акт, посочен в член 2 от спорното решение, като самостоятелно нарушение на член 81 ЕО, а той просто имал за предмет прилагането на

основните правила. Такова тълкуване на текста на спорното решение представлявало злоупотреба с власт или превишаване на правомощия, както и изопачаване на това решение. То се основавало, между другото, на неправилно представяне на пазара на съответните продукти.

95 Dalmine освен това отбелязва, че Първоинстанционният съд изрично посочил, че твърдението на Комисията, съдържащо се в точка 164 от мотивите на спорното решение, е погрешно. Вместо обаче да отмени спорното решение в тази част, Първоинстанционният съд го преформулирал, което също представлява злоупотреба с власт.

96 И накрая, Dalmine подчертава, че направеното от Първоинстанционният съд тълкуване на съотношението между членове 1 и 2 от спорното решение има благоприятни последици за японските производители, които, тъй като не са обявени за виновни за твърдяното отделно нарушение, посочено в член 2 от това решение, се ползват с намаляване на глобата.

97 Комисията изтъква, че договорите за доставка, сключени между Corus и съответно Dalmine, Vallourec и Mannesmann, се разглеждат в спорното решение като отделно нарушение на член 81 ЕО и поради това са предмет на отделен член от разпоредителната част на това решение. Освен това, като задължава предприятията адресати да преустановят „установените нарушения", член 3 от това решение ясно указва, че става въпрос за отделни нарушения.

98 Комисията прави извода, че Първоинстанционният съд нито е надвишил правомощията си, нито е изопачил спорното решение. Също така той не е преформулирал определението на пазара на съответните стоки. Тя отбелязва и че дори ако Първоинстанционният съд в известна степен е отменил точка 164 от мотивите на това решение, от това не е имало никакво последствие за действителността на член 2 от това решение.

2. Съображения на Съда

99 Тъй като жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд е злоупотребил с власт, трябва да се припомни, че такова поведение е налице, когато една институция упражнява правомощията си единствено с цел или най-малкото с определящата цел да постигне резултати, различни от посочените, или да заобиколи процедура, специално предвидена от Договора, за да отговори на конкретните обстоятелства (Решение от 14 май 1998 г. по дело Windpark Groothusen/Комисия, C-48/96 P, Recueil, стр. I-2873, точка 52 и Решение от 10 март 2005 г. по дело Испания/Съвет, C-342/03, Recueil, стр. I-1975, точка 64).

100 Жалбоподателят обаче не е представил никакви доказателства в подкрепа на твърдението, според което Първоинстанционният съд упражнил правомощията си с цел, различна от прогласената в член 220 ЕО, да гарантира спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договора.

101 Впрочем това правно основание почива на предпоставката, че Първоинстанционният съд изопачил спорното решение, като квалифицирал нарушението, посочено в член 2 от същото, като самостоятелно нарушение, а не като обикновено осъществяване на нарушението, посочено в член 1 от това решение.

102 Първоинстанционният съд обаче не е изопачил по този начин спорното решение. Както отбелязва Комисията, самият факт, че нарушението, изразяващо се в сключването на разглежданите договори за доставка, е предмет на отделен член в разпоредителната част на спорното решение, показва, че това нарушение е определено от същото това решение като отделно, самостоятелно нарушение на член 81 ЕО. Между другото, в член 3 от спорното решение предприятията, посочени в членове 1 и 2, са задължени да преустановят „нарушенията, посочени в тези членове“, като тази формулировка ясно показва, че става въпрос за различни нарушения.

103 И накрая, обратно на това, което твърди жалбоподателят, Първоинстанционният съд не е трябвало да прави други изводи, въз основа на приетото от него, във връзка с точка 164 от мотивите на спорното решение.

104 Що се отнася до тази точка от мотивите, Първоинстанционният съд е приел в точки 244 и 245 от обжалваното съдебно решение:

„244 [...] Следва да се отбележи, за всеки случай, че твърдението на Комисията, съдържащо се в първото изречение от [точка] 164 [от мотивите] на [спорното] решение, според което договорите за доставка, които съставляват нарушението, прието в член 2 за извършено, са само средство за осъществяване на нарушението, прието в член 1 за извършено, е пресилено, след като това осъществяване е било една от целите на второто нарушение измежду няколко свързани, но различни антиконкурентни цели и последици. Наистина, Първоинстанционният съд приема в решението си по дело JFE Engineering и др./Комисия, [посочено по-горе], (точка 569 и сл.), че Комисията не се е съобразила с принципа на равно третиране, като не е взела предвид нарушението, установено в член 2 от [спорното] решение, за да определи размера на глобите, наложени на европейските производители, независимо от факта, че предметът и последиците на това нарушение излизат извън това да допринесат за трайността на споразумението Европа—Япония (вж. по-специално точка 571 от това решение).

245 Ако неравното третиране, установено в предходната точка, в крайна сметка е станало основание за намаляването на размера на глобите, наложени на японските ищци, грешката в преценката, която е в основата му, не е основание за отмяната на член 2 от [спорното] решение, нито на член 1 от него, в рамките на настоящото производство."

105 Както отбелязва генералният адвокат в точки 213—216 от заключението си, изводът, направен от Първоинстанционният съд в точка 244 от обжалваното съдебно решение, означава само, че Комисията погрешно е преценила, че не е трябвало да наложи допълнителна глоба за нарушението, описано в член 2 от спорното решение, с мотива че тези договори представляват само средство за осъществяване на принципа на въздържане от навлизане на националните пазари, за което е било взето решение в клуба Европа—Япония (виж точка 20 от настоящото решение). Следователно тази преценка на Първоинстанционния съд остава без последствия за самото установяване на нарушението, разглеждано в член 2 от спорното решение, и по никакъв начин не оправдава отмяната на този член.

106 С оглед на всички изложени по-горе съображения, шестото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

Ж — *По седмото правно основание, изведено от злоупотреба с власт, от грешки при прилагането на правото и от изопачаване на фактите, във връзка с последиците от нарушението, посочено в член 2 от спорното решение*

1. Доводи на страните

107 Според Dalmine Първоинстанционният съд изопачава фактите, като приема, че договорът за доставка, сключен между Dalmine и Corus, ограничава конкуренцията на пазара на гладките тръби и на тръбите с резба в Обединеното кралство. Първоинстанционният съд неправилно счита, че в резултат на сключването на този договор Dalmine на практика си забранява достъпа до пазара на гладките тръби и на тръбите с резба в Обединеното кралство. В тази връзка Dalmine подчертава, че то така или иначе не е могло да получи достъп до пазара на тръбите OCTG premium в Обединеното кралство, тъй като не е разполагало с необходимата лицензия.

108 Dalmine подчертава, че договорът му за доставка, сключен с Corus, се отнася до гладките тръби — продукт, чужд на съответния пазар. Ето защо този договор не би могъл да се разглежда като средство за изпълнение на твърдяното споразумение за разпределяне на националните пазари, посочено в член 1 от спорното решение. Напротив, този договор се основавал на законна търговска логика.

109 Според Комисията Първоинстанционният съд с основание приема, че Dalmine е можело да получи лицензия, която да му даде възможност да предлага тръбите OCTG premium на пазара на Обединеното кралство, ако е имало интерес от това, но сключването на разглеждания договор за доставка изключвало такъв интерес и по този начин отстранило Dalmine като потенциален конкурент.

110 Комисията добавя, че ако този договор за доставка не е съществувал, Dalmine би могло също да има интерес да продава повече тръби OCTG стандарт на този пазар. Тя уточнява освен това, че Dalmine вече продавало тръби OCTG стандарт в Обединеното кралство, за които не е била необходима никаква лицензия и че доводът му, че нямало достъп до пазара на Обединеното кралство, е неоснователен.

2. Съображения на Съда

111 В точка 179 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд прави следното тълкуване, неоспорено от жалбоподателя, на договорите за доставка, посочени в член 2 от спорното решение:

„[...] Разгледани заедно, тези договори разпределят, най-малкото от 9 август 1993 г., нуждите на Corus от гладки тръби между трите други европейски производителя (40 % за Vallourec, 30 % за Dalmine и 30 % за Mannesmann).

Между другото, всеки от тях предвижда определянето на цената, която Corus трябва да заплати за гладките тръби, въз основа на математическа формула, отчитаща цената, която то е получавало за своите тръби с резба".

112 Като се вземе предвид наличието на тези клаузи в договорите за доставка, доводите на жалбоподателя, целящи най-вече да докажат липсата на каквато и да е връзка, що се отнася до последиците от тези договори за конкуренцията, между гладките тръби, от една страна, и тръбите с резба, от друга, не би могло да бъдат възприети. В това отношение Първоинстанционният съд не само не е изопачил фактите, но и по убедителен начин е изложил в точка 181 от обжалваното съдебно решение антиконкурентните последици от договорите за доставка, не само на пазара на гладките тръби, но и на пазара на тръбите с резба, по следния начин:

„С всеки един от договорите за доставка Corus обвързва своите три конкурента от Общността така, че всякаква реална или евентуална конкуренция от тяхна страна на неговия вътрешен пазар изчезва, като за да постигне това, жертва свободния си избор на доставчик. Всъщност последните губели от продажбите на гладки тръби, ако реализираните от Corus продажби на тръби с резба намалявали. Освен това маржът на печалбата от продажбите на гладки тръби, които трите доставчика се задължили да осъществят, също намалявала, в зависимост от постигнатата от Corus цена за неговите тръби с резба, и можел даже да се превърне в загуба. При тези обстоятелства на практика е било немислимо тези три производителя да искат да се конкурират ефективно с Corus на британския пазар на тръбите с резба точно чрез цените [...]".

113 Доколкото жалбоподателят представя сключването на своя договор за доставка с Corus като логична и законна търговска дейност, достатъчно е да се отбележи, че този довод е отхвърлен обосновано от Първоинстанционния съд в точка 181 от обжалваното съдебно решение, посочена по-горе, както и в точка 185 от същото решение, според която „ако договорите за доставка не съществуваха, би било нормално съответните европейски производители, с изключение на Corus, ако се изключат основните правила, да имат реален търговски интерес, или най-малкото потенциален такъв, да се конкурират с него на британския пазар на тръбите с резба, както и да се конкурират помежду си за снабдяването на Corus с гладки тръби".

114 И накрая, по отношение на довода на жалбоподателя, според който той нямал достъп до пазара на Обединеното кралство, именно защото не разполагал с лицензия за продажбата на тръби OCTG premium, достатъчно е да се препрати към напълно точния анализ, направен от Първоинстанционния съд в точка 186 от обжалваното съдебно решение:

„Колкото до доводите на Dalmine относно практическите пречки, които не са му позволявали да продава директно тръби OCTG premium и стандарт на британския пазар, тези пречки не са достатъчни, за да докажат, че то никога не би могло да осъществи продажби на тази стока на посочения пазар при липсата на договора за доставка, който то е сключило с Corus, а след това с Vallourec. Действително, ако се предположи, че условията се бяха променили в положителна посока на британския пазар на тръбите OCTG, не би могло да се изключи, че Dalmine е можело да получи лицензия, която да му даде възможност да продава тръби с резба „premium“ на този пазар, или че е можело да увеличи производството си на тръби OCTG стандарт, за да ги продава там. От това следва, че подписвайки разглеждания договор за доставка, то действително е приело ограничения на своята търговска политика [...].“

115 С оглед на всичко изложено по-горе, седмото правно основание трябва следователно да бъде отхвърлено.

3 — *По осмото правно основание, изведено от грешки при прилагането на правото и от изопачаване на фактите относно стопанския контекст на договора за доставка, сключен между Dalmine и Corus*

1. Доводи на страните

116 Dalmine оспорва преценката на Първоинстанционния съд, според която клаузите на договора за доставка, сключен с Corus, са незаконни сами по себе си.

117 В тази насока Dalmine обяснява по-специално търговската логика на разглеждания договор, припомня значението на мощта за договаряне на Corus спрямо неговите евентуални доставчици и повтаря твърдението си, че продавало на пазара на Обединеното кралство тръби OCTG стандарт съвсем рядко и изобщо не продавало тръби OCTG premium .

118 Комисията отбелязва, че това правно основание се състои във възпроизвеждане на доводите, представени пред Първоинстанционния съд, за оспорване на антиконкурентната природа на някои клаузи от договора за доставка, сключен между Dalmine и Corus, и че следователно то е недопустимо.

119 При всяко положение доводите на жалбоподателя били напълно необосновани. Комисията отбелязва по-конкретно, че търговските интереси и мощта за договаряне на една от страните не могат да имат влияние върху незаконосъобразния характер на договор, който противоречи на член 81 ЕО.

2. Съображения на Съда

120 Както следва от точки 111—113 от настоящото решение, Първоинстанционният съд установява, излагайки достатъчно мотиви, с основание и без да изопачава фактите, че договорите за доставка, посочени в член 2 от спорното решение, е можело да засегнат търговията между държавите-членки и са имали резултат, изразяващ се в предотвратяване, ограничаване или нарушаване на конкуренцията в рамките на общия пазар. При това положение жалбоподателят не би могъл да оспори преценката на Първоинстанционния съд, според която самата същност на клаузите на тези договори е незаконна.

121 Доколкото жалбоподателят се позовава на някои търговски интереси, както и на мощта за договаряне на една от страните по тези договори, трябва да се отбележи, както е направил генералният адвокат в точки 229 и 230 от заключението си, че тези оплаквания не са направени изрично пред Първоинстанционния съд и следователно трябва да бъдат обявени за недопустими в рамките на настоящото производство по обжалване (вж. в този смисъл Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 59 и Решение от 8 юли 1999 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, C-51/92 P, Recueil, стр. I-4235, точка 58). Освен това тези оплаквания по никакъв начин не би могло да бъдат уважени. Действително преценката дали дадено поведение е съобразено с член 81, параграф 1 ЕО трябва да се прави в неговия икономически контекст (вж. в този смисъл Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 66 и Решение от 13 юли 2006 г. по дело Комисия/Volkswagen, C-74/04 P, Recueil, стр. I-6585, точка 45). Независимо от това, твърденията на жалбоподателя — дори ако се предположи, че са основателни — не биха могли да докажат, че стопанският контекст е изключвал всякаква възможност за ефективна конкуренция. (вж. по аналогия Решение от 8 юли 1999 г. по дело Montecatini/Комисия, C-235/92 P, Recueil, стр. I-4539, точка 127).

122 При това положение осмото правно основание също трябва да бъде отхвърлено.

И — *По деветото правно основание, изведено от грешки при прилагането на правото и от липса на мотиви относно тежестта на нарушението*

1. Доводи на страните

123 Dalmine изтъква, че тежестта на нарушението, в което то е обвинено, трябва да се преценява в зависимост от размера на съответния пазар, тъй като той представлява единственият напълно обективен критерий. Преценка на тежестта на нарушението, която не е съобразена с този обективен критерий, би била нелогична и основана на елементи, липсващи в съдебната практика, в Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане

на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) и в Насоките относно метода за определяне размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за ЕОВС (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; наричани по-нататък „Насоки за определяне на размера на глобите"). Ето защо Първоинстанционният съд погрешно приел, че размерът на съответния пазар е само един от многото значими елементи с цел изчисляването на глобата.

124 След това Dalmine излага доводи, целящи да покажат, че критериите, определени в Насоките за определяне на размера на глобите, а именно естеството на нарушението, конкретното въздействие върху пазара и обхватът на съответния географски пазар, противно на това, което твърди Първоинстанционният съд, не са взети предвид от Комисията. То прави извода, че твърдяното нарушение не би могло да бъде квалифицирано като „много тежко". Освен това Първоинстанционният съд не мотивирал надлежно тази квалификация. Той се ограничил да вземе предвид преценките на Комисията, без да се произнесе по тяхната точност и обоснованост.

125 И накрая, Dalmine прави оплакване, че Първоинстанционният съд не взел предвид размерите на всяко едно от предприятията, адресати на спорното решение. То смята, че в противоречие с всякакви критерии, както правни, така и за справедливост, му е наложена санкция, еднаква със санкцията, възприета например по отношение на Nippon Steel, което има годишен оборот, много по-голям от неговия. Несъразмерният характер на глобата, която му е била наложена, се доказвал освен това от факта, че основната сума на глобата е равна на 16 % от продажбите на съответните продукти през 1998 г. на световния пазар, на 38 % от продажбите, осъществени на пазара на Общността, и на 95 % от продажбите в Германия, във Франция, в Италия и в Обединеното кралство по време на приетото за установено нарушение.

126 Комисията припомня, на първо място, че според Насоките за определяне на размера на глобите размерът на съответния пазар е само един от елементите, които трябва да се вземат предвид при преценяване тежестта на нарушението.

127 След това Комисията изтъква, че определените в тези насоки критерии са правилно приложени. Тя обяснява по-специално, че поради естеството на нарушението или поради това, че засяга значителна част от общия пазар, един картел може да бъде квалифициран като „много тежко нарушение", дори и да се отнася до продукт, чиито продажби не формират особено голяма част от оборота на този пазар.

128 Накрая, Комисията подчертава, че според Насоките за определяне на размера на глобите диференцирането на глобите в зависимост от оборота на участващите предприятия е не задължение, а възможност.

2. Съображения на Съда

129 Според постоянната съдебна практика тежестта на нарушението на общностното право на конкуренцията трябва да бъде установена въз основа на голям брой елементи като специфичните обстоятелства в конкретния случай, неговия контекст и възпиращото действие на глобите, и то без да има изработен обвързващ или изчерпателен списък на критериите, които задължително трябва да бъдат взети предвид (Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точка 465 и Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, от C-205/02 P до C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 241).

130 Между елементите, които поради естеството си могат да бъдат взети предвид при преценката на тежестта на нарушенията, са поведението на всяко едно от предприятията, ролята, която всяко едно от тях е имало при изготвянето на картела, ползите, които са можели да извлекат от него, техният размер и

стойността на съответните стоки, както и рискът, който нарушения от този вид представляват за целите на Общността (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, точка 129 и Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 242).

131 Точка 1A от Насоките за определяне на размера на глобите уточнява, че „при оценяване на тежестта на нарушението трябва да бъде взет предвид неговият характер, неговото действително отражение върху пазара, където това може да бъде определено, а също така да бъде взет предвид и размерът на съответния географски пазар“ [неофициален превод].

132 При това положение — противно на това, което поддържа жалбоподателят — Първоинстанционният съд с основание отбелязва в точка 259 от обжалваното съдебно решение, че размерът на съответния пазар е само един от многото значими елементи за преценката на тежестта на нарушението и определяне размера на глобата.

133 По-нататък, когато става въпрос за доводите на Dalmine, че Първоинстанционният съд неправилно и без достатъчна обосновка потвърждава прилагането от Комисията на Насоките за определяне на размера на глобите и квалификацията на нарушението като „много тежко“, следва да се припомни, че Комисията разполага с широка оперативна самостоятелност и че методът на изчисляване, описан в Насоките за определяне на размера на глобите, съдържа различни възможности за избор (Решение от 29 юни 2006 г. по дело SGL Carbon/Комисия, C-308/04 P, Recueil, стр. I-5977, точки 46 и 47).

134 Все пак Съдът е този, който трябва да провери дали Първоинстанционният съд е преценил правилно упражняването от Комисията на споменатата оперативна самостоятелност (Решение по дело SGL Carbon/Комисия, посочено по-горе, точка 48).

135 В това отношение трябва на първо място да се отбележи, че Първоинстанционният съд правилно обобщава в точки 263—265 от обжалваното съдебно решение прилагането от Комисията на критериите, определени в Насоките за определяне на размера на глобите:

„263 [...] Комисия[та] се основава, в [точка] 161 [от мотивите] на [спорното] решение, главно на естеството на неправомерното поведение на всички предприятия, за да обоснове заключението си, според което нарушението, прието в член 1 от [спорното] решение за извършено, е „много тежко". В това отношение тя се позовава на сериозното антиконкурентно и вредно за функционирането на вътрешния пазар естество на санкционираното споразумение за разпределяне на пазарите, умишления характер на нарушението и тайното и институционализирано естество на въведената система за ограничаване на конкуренцията. В същата тази [точка] 161 Комисията взима предвид факта, че „съответните четири държави-членки представляват по-голямата част от потреблението на [тръбите] OCTG и на безшевните [преносни тръби] в Общността и при това положение — един обширен географски пазар".

264 Обратно, Комисията установява в [точка] 160 [от мотивите] на [спорното] решение, че „конкретното въздействие на нарушението върху пазара е било ограничено", тъй като двата специфични продукта, до които то се отнася, а именно тръбите OCTG стандарт и преносните тръби „проект", представляват само 19 % от потреблението на Общността на тръбите OCTG и на преносните безшевни тръби, и тъй като заварените тръби могат да задоволят част от търсенето за безшевни тръби поради развитието на технологиите.

265 Така в [точка] 162 [от мотивите] на [спорното] решение Комисията, след като класифицира това нарушение в категорията „много тежки" нарушения, въз основа на факторите, изброени в [точка] 161, отбелязва относително малкото количество на продажбите на тези продукти от адресатите на [спорното] решение в четирите засегнати държави-

членки (73 милиона EUR годишно). Това позоваване на размера на засегнатия пазар отговаря на преценката на ограниченото въздействие на нарушението върху пазара в [точка 160 от мотивите] на [спорното] решение. Комисията всъщност е решила да наложи глоба в размер, с оглед на тежестта на нарушението, само от десет милиона евро. Насоките за определяне на размера на глобите обаче по принцип предвиждат размер „над 20 милиона [EUR] за нарушение, спадащо към тази категория."

136 От направения от Комисията анализ, така както е обобщен по-горе, следва, че трите критерия, изброени в точка 1 A от Насоките за определяне на глобите, са взети предвид за определяне на тежестта на нарушението. Следователно Първоинстанционният съд с основание отбелязва в точка 260 от обжалваното съдебно решение: „независимо че Комисията не се позовава изрично на Насоките в [спорното] решение, тя е определила размера на наложената на жалбоподателя глоба, като е приложила метода на изчисляване, който сама си е наложила с тях".

137 В точки 266—271 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд изследва „дали подходът на Комисията, изложен [в точки 263—265 от същото решение], е незаконен с оглед на доводите, изложени от Dalmine", по следния начин:

„267 Що се отнася до доводите на Dalmine относно съответните пазари, следва да се отбележи, че [точки] 35 и 36 [от мотивите] на [спорното] решение обясняват определението на съответните географски пазари, каквито нормално би трябвало да бъдат, ако не съществуваха незаконните споразумения, имащи за предмет или като резултат да ги разделят изкуствено. След това, от прочита на цялото [спорно] решение, по-специално [на точки] 53—77 [от неговите мотиви], се установява, че поведението на японските и европейските производители на всеки национален пазар, или в някои случаи на пазара

на определен регион от света, се определя от специфични правила, които се различават на различните пазари и са резултат от търговските преговори, водени в клуба Европа—Япония.

268 Така следва да се отхвърлят като несъстоятелни доводите на Dalmine относно намалените проценти на световния и на европейския пазар, на тръбите OCTG стандарт и на преносните тръби „проект", които представляват продажбите на тези стоки, реализирани от осемте адресата на [спорното] решение. Наистина обстоятелството, че нарушението, прието в член 1 от [спорното] решение за извършено, е имало за предмет, както и — поне в определена степен — за резултат, да изключи всеки от тези адресати от националните пазари на останалите предприятия, между които пазарът на четирите най-големи държави — членки на Европейските общности, от гледна точка на потреблението на стоманени тръби, прави от него „много тежко" нарушение според преценката, съдържаща се в [спорното] решение.

269 В това отношение доводите на Dalmine относно намаленото количество продажби на тръби OCTG стандарт и значението на запоените тръби като конкуриращи преносните тръби „проект" на неговия собствен вътрешен пазар са неотносими, след като участието му в нарушението по разпределяне на пазарите е резултат от поетото от него задължение да не продава на други пазари продуктите, посочени в [спорното] решение. Така, дори ако се предположи, че обстоятелствата, на които то се позовава, са напълно доказани от правна гледна точка, те не биха могли да оборят заключението, до което Комисията е достигнала относно тежестта на извършеното от Dalmine нарушение.

270 Следва да се отбележи освен това, че обстоятелството, на което се позовава Dalmine, че нарушението, прието в член 1 от [спорното] решение за извършено, се отнася само до два специфични продукта, а именно тръбите OTCG стандарт и преносните тръби „проект", а не до всички тръби OCTG и до преносните тръби, е изрично посочено от Комисията в [точка] 160 [от мотивите] на [спорното] решение като фактор, ограничаващ конкретното въздействие на нарушението върху пазара (виж точка 264 по-горе). По същия начин Комисията се

позовава, в същата [точка] 160, на нарастващата конкуренция, свързана със запоените тръби (виж също точка 264 по-горе). Трябва да се приеме при това положение, че Комисията вече е взела предвид тези обстоятелства при преценяването на тежестта на нарушението в [спорното] решение.

271 В светлината на изложеното по-горе следва да се смята, че намалението, споменато в точка 265 по-горе, на размера на глобата, определен с оглед на тежестта на нарушението като 50 % от минималния, обичайно определян размер в случай на „много тежко“ нарушение, в конкретния случай отчита правилно ограничените последици на нарушението за пазара.“

138 Трябва да се отбележи, че с тези доводи Първоинстанционният съд смислено и последователно се произнася относно основните фактори, взети предвид при преценката на тежестта на нарушението, и че той отговаря достатъчно обосновано от правна гледна точка на доводите на Dalmine. Противно на твърденията на жалбоподателя, Първоинстанционният съд не се ограничава до това да вземе предвид преценките на Комисията, а изследва подробно въпроса, повдигнат от Dalmine, по-конкретно дали Комисията, за да прецени тежестта на нарушението, правилно е оценила последиците от него на съответния пазар. Между другото, с преценката си, според която нарушението, прието в член 1 от спорното решение за извършено, във всеки случай е „много тежко“, тъй като има за предмет, а също — поне в известна степен — за резултат, да изключи всеки от осемте адресата на спорното решение от националните пазари на другите предприятия — участници в споразумението, Първоинстанционният съд с основание подчертава значителната тежест, присъща на нарушенията, изразяващи се в разпределяне на националните пазари в Общността.

139 Всъщност, както отбелязва Първоинстанционният съд, също с основание, ограниченото въздействие на нарушението върху пазара в конкретния случай вече е взето предвид по съответен начин, след като Комисията е определила глоба, с оглед на тежестта на нарушението, в размер само на десет милиона евро.

140 С последното си оплакване, направено в рамките на настоящото правно основание, жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че не е взел предвид размера на всяко едно от предприятията, адресати на спорното решение.

141 Както обаче Съдът вече се е произнасял, Комисията не е длъжна при определянето на размера на глобите, с оглед на тежестта и продължителността на разглежданото нарушение, да изчислява размера на глобата, като изхожда от размерите, определени въз основа на оборота на съответните предприятия. Комисията може, разбира се, да вземе предвид оборота на съответното предприятие, но на този оборот не трябва да бъде придавано значение, несъразмерно в сравнение с други елементи за преценка (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точки 255 и 257).

142 Точка 1 A, шеста алинея от Насоките за определяне на размера на глобите съответства на тази съдебна практика. Съгласно последната „в някои случаи може да е необходимо да се претеглят определените размери [...], с цел да бъде взета предвид специфичната тежест на нарушението и поради това действителното отражение на нарушението на всяко едно от предприятията върху конкуренцията, по-специално когато е налице значителна несъразмерност по отношение на размера на предприятията, извършили същия вид нарушения".

143 Първоинстанционният съд с основание сочи в точка 282 от обжалваното съдебно решение, че от използването на израза „в някои случаи" и на термина „по-специално" в посочената алинея от Насоките за определяне на размера на глобите следва, че претегляне, в зависимост от конкретния размер на всяко отделно предприятие, не е задължителен етап от изчисляването, който Комисията си е наложила, а възможност за гъвкавост, която тя си е дала по делата, по които това е необходимо, именно с оглед на особеностите на конкретния случай. Това право на преценка се изразява и чрез израза „може да е необходимо", съдържащ се в същата алинея.

144 Въз основа на тези съображения в точка 283 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд правилно прави извода, че „Комисията е запазила определена оперативна самостоятелност във връзка с възможността да прави претегляне на глобите в зависимост от размера на всяко предприятие. Така например Комисията не е длъжна при определяне на размера на глобите да се увери, в случай че глоби са наложени на няколко предприятия, извършили едно и също нарушение, че окончателните размери на глобите отразяват разграничаване между съответните предприятия, с оглед на техния общ оборот [...].

145 Тази преценка е още по-подходяща, като се вземе предвид, че всички предприятия, адресати на спорното решение, са с големи размери — обстоятелство, което мотивира Комисията да не прави разграничение между приетите размери на глобите (виж точка 165 от мотивите на спорното решение). В това отношение Първоинстанционният съд правилно установява изложеното по-долу:

„284 [...] Dalmine оспорва този анализ и отбелязва, че то е едно от най-малките предприятия, адресати на [спорното] решение, тъй като неговият оборот през 1998 г. е бил само 667 милиона EUR. Трябва да се приеме, че действително разликата в общия оборот от всички изделия, взети заедно, между Dalmine и най-голямото от разглежданите предприятия, а именно Nippon [Steel Corp.], чийто оборот през 1998 г. е бил 13 489 милиона EUR, е значителна.

285 Комисията обаче сочи в писмената си защита, без това да е оспорено от Dalmine, че последното не е нито малко, нито средно предприятие. Действително, Препоръка 96/280/ЕО на Комисията от 3 април 1996 г. относно определението за малки и средни предприятия (ОВ L 107, стр. 4), приложима към момента на приемане на обжалваното съдебно решение, уточнява именно, че такива предприятия трябва да наемат по-малко от 250 души и да имат или годишен оборот, който не надвишава 40 милиона EUR, или годишен баланс, който не надвишава

27 милиона EUR. В Препоръка 2003/361/ЕО на Комисията от 6 май 2003 г. относно определянето на микро, малки и средни предприятия (ОВ L 124, стр. 36) тези прагове са били преразгледани и повишени, като са били определени съответно на 50 милиона и 43 милиона EUR.

286 Първоинстанционният съд не разполага с цифрови данни относно броя на наетия от Dalmine персонал, нито с такива относно неговия годишен баланс, но следва да се отбележи, че оборотът на Dalmine през 1998 г. е бил повече от десет пъти по-висок от пределния размер, предвиден в поредицата от препоръки на Комисията относно този критерий. Ето защо трябва въз основа на представените на Съда сведения да се приеме, че Комисията не е допуснала грешка, като е приела в [точка] 165 [от мотивите] на [спорното] решение, че всички предприятия, до които се е отнасяло [спорното] решение, са били с големи размери."

146 Доколкото жалбоподателят, за да докаже несъразмерността на глобата, се позовава и на обстоятелството, че основният размер на същата се равнява на 16 % от неговите продажби на съответните стоки през 1998 г. на световния пазар, на 38 % от реализираните на пазара на Общността и на 95 % от реализираните през периода на нарушението, прието за установено в Германия, във Франция, в Италия и в Обединеното кралство, уместно е да се припомни, че максималният размер от 10 %, посочен в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), се отнася до общия оборот на съответното предприятие и че само окончателният размер на глобата трябва да се съобразява с този максимален размер (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 278 и Решение по дело SGL Carbon/Комисия, посочено по-горе, точка 82). След като Dalmine не е оспорило извода в точка 287 от обжалваното съдебно решение, че размерът на глобата, наложена в спорното решение, а именно 10,8 милиона EUR, представлява само около 1,62 % от неговия световен оборот, който през 1998 г. е бил 667 милиона EUR, то не би могло да се позовава на явна несъразмерност между тази глоба и размера на неговото предприятие.

147 След като нито едно от направените от жалбоподателя оплаквания не може да бъде уважено, деветото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

Й — По десетото правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото и от липса на мотиви относно продължителността на нарушението и смекчаващите вината обстоятелства

1. Доводи на страните

148 Dalmine изтъква, че някои смекчаващи вината обстоятелства като неговата минимална и пасивна роля при извършване на нарушението, прието в член 1 от спорното решение за извършено, и обстоятелството, че нарушението било преустановено веднага след първите действия на Комисията, трябвало да бъдат взети предвид. Дори да не е трябвало тези обстоятелства да бъдат автоматично взети предвид, Комисията следвало да посочи причините, поради които не намалила размера на глобата на това основание. Първоинстанционният съд трябвало да констатира и да санкционира тази липса на мотиви.

149 От второто посочено смекчаващо вината обстоятелство следвало, че продължителността на нарушението, извършено от Dalmine, е по-малка и че в обжалваното съдебно решение има противоречия в това отношение.

150 И накрая, Dalmine се позовава на нарушаване на принципа на равното третиране, тъй като неговото сътрудничество по време на административната процедура не е било оценено по същия начин като това на Vallourec.

151 Комисията припомня, че по въпросите на глобите Първоинстанционният съд упражнява пълен съдебен контрол и че в случая той е използвал правилно тази си компетентност, като е изложил подробно в обжалваното съдебно решение причините, поради които посочените от Dalmine смекчаващи вината

обстоятелства не е можело да бъдат приети. Именно в съответните точки от това решение Първоинстанционният съд правилно е установил, че Dalmine не е преустановило нарушението в резултат на намесата на Комисията и че степента на сътрудничество на Dalmine и на Vallourec не са били еднакви.

2. Съображения на Съда

152 Когато става въпрос, на първо място, за твърдяната дискриминация между Dalmine и Vallourec, осъществена при определяне на глобата, уместно е да се припомни, че ако в производство по обжалване Съдът не може, по съображения за справедливост, да замени със своята преценка преценката на Първоинстанционния съд, който при произнасянето си упражнява пълен съдебен контрол върху размера на глобите, наложени на предприятията за извършени от тях нарушения на общностното право, то от друга страна упражняването на тази компетентност на Първоинстанционния съд не би трябвало при определянето на размера на тези глоби да води до дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение или в съгласувана практика, противоречаща на член 81, параграф 1 ЕО (Решение от 16 ноември 2000 г. по дело Sarrió/Комисия, C-291/98 P, Recueil, стр. I-9991, точки 96 и 97 и Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точка 617).

153 Жалбата обаче трябва да сочи правните доводи, които подкрепят по съответен начин правното основание, изведено от нарушаване на принципа за равно третиране, под страх от недопустимост на посоченото правно основание (Решение по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, посочено по-горе, точка 618).

154 В конкретния случай, както е припомнено в точка 19 от настоящото решение, Комисията е направила намаление от 40 % на размера на наложената на Vallourec глоба и намаление от 20 % на размера на наложената на Dalmine глоба, за да отчете обстоятелството, че двете предприятия са сътрудничили на Комисията по време на административната процедура.

155 Трябва да се приеме, че доколкото жалбоподателят оспорва преценката на Първоинстанционния съд, изложена в точка 344 от обжалваното съдебно решение, според която „ако отговорите на въпросите, дадени от Dalmine, са били до известна степен полезни за Комисията, те само потвърждават, и то по по-малко точен и ясен начин, някои от сведенията, вече предоставени от Vallourec чрез изявленията на г-н Verluca", то неговите доводи са от фактическо естество и трябва следователно да бъдат отхвърлени като недопустими. Съдът следователно не може да контролира в рамките на настоящото обжалване установеното от Първоинстанционния съд в точка 345 от обжалваното съдебно решение, че „сведенията, предоставени на Комисията от Dalmine преди изпращането на [известието за нарушенията], не са сравними с предоставените от Vallourec и не са достатъчни, за да обосноват намаление на наложената на Dalmine глоба, по-голямо от това от 20 %, което е било направено поради неоспорване на фактите от негова страна. Действително, ако неоспорването на фактите е могло да улесни съществено работата на Комисията, това не се отнася до сведенията, предоставени от Dalmine преди изготвянето на [известието за нарушенията]".

156 След това, що се отнася до доводите на жалбоподателя относно неговата минимална и пасивна роля при осъществяване на нарушението, прието в член 1 от спорното решение за извършено, в точка 327 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд препраща към анализа, направен в точки 280—297 от същото решение, според които по-конкретно:

„288 [...] Уместно е да се припомни [...], че доводите на Dalmine относно незначителността на продажбите на тръби OCTG стандарт и относно значението на заварените тръби за конкурирането на преносните тръби „проект" на неговия собствен вътрешен пазар са без значение, след като участието му в нарушението, изразяващо се в споразумение за разпределяне на пазарите, е резултат на задължението, което то е поело, да не продава тези продукти на други пазари [...]. Така дори да се предположи, че обстоятелствата, на които то се позовава, са напълно доказани, те не биха могли да оборят заключението, до което Комисията е достигнала относно тежестта на извършеното от Dalmine нарушение.

[...]

290 Доколкото Dalmine е единственият италиански член на клуба Европа—Япония, трябва да се отбележи, че участието му в това споразумение е достатъчно, за да се разпростре неговото географско приложно поле на територията на държава — членка на Общността. При това положение следва да се приеме, че участието в нарушението има значително въздействие върху пазара на Общността. Всъщност това обстоятелство е много по-съществено за преценката на конкретното въздействие на участието на Dalmine в нарушението, прието в член 1 от [спорното] решение за извършено, на пазарите на продуктите, посочени в този член, отколкото обикновено сравнение на общия оборот на всяко едно от предприятията.

[...]

294 Освен това, що се отнася до довода, според който Dalmine имало пасивна роля в картела — поведение, което представлявало смекчаващо вината обстоятелство съобразно точка 3, първо тире от Насоките за определяне на размера на глобите, следва да се отбележи, че това дружество не отрича, че е участвало в срещите на клуба Европа—Япония. [...]

295 В случая Dalmine дори не твърди, че неговото участие в срещите на клуба Европа—Япония е било по-нередовно от това на другите членове на този клуб, което би могло евентуално да оправдае намаление в негова полза [...]. Освен това то не посочва нито особени обстоятел-

ства, нито доказателства, които могат да докажат, че неговото поведение по време на тези срещи е било напълно пасивно или безкритично последователно. Напротив, както беше отбелязано в точка 290 по-горе, италианският пазар е бил включен в споразумението за разпределяне на пазарите единствено благодарение на неговото присъствие в клуба Европа—Япония [...]“

157 Тъй като този анализ не е опорочен от никаква грешка при прилагането на правото, Първоинстанционният съд с основание е приел, че ролята на Dalmine в осъществяването на нарушението, прието в член 1 от спорното решение за извършено, не е била нито минимална, нито изключително пасивна или безкритично последователна, и че следователно не би могло да бъде прието никакво смекчаващо вината обстоятелство в това отношение.

158 И накрая, когато става въпрос за твърдяното преустановяване на нарушението веднага след първите действия на Комисията, Първоинстанционният съд отбелязва с основание в точки 328 и 329 от обжалваното съдебно решение „че „преустановяването на нарушенията веднага след първите действия на Комисията“, посочено в точка 3 от Насоките за определяне на размера на глобите, логично може да бъде смекчаващо вината обстоятелство само ако има причини да се предположи, че съответните предприятия са били подтикнати да преустановят антиконкурентното си поведение от тези действия“ и „че намаляването на размера на глобата на това основание не би могло да се прилага, в случай че нарушението е било преустановено още преди първите действия на Комисията или в случай на твърдо решение за преустановяването му, взето от същите предприятия преди тази дата“.

159 В случая, както беше изложено в точка 6 от настоящото решение, Комисията е решила да започне разследване през ноември 1994 г. и е пристъпила към първите проверки през декември 1994 г.

160 В точки 331 и 332 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установява, че нарушението, което е довело до наложената на Dalmine глоба, а именно нарушението, посочено в член 1 от спорното решение, е било преустановено или най-малкото е било в процес на преустановяване в момента, в който Комисията е пристъпила към първите проверки на 1 и 2 декември 1994 г. При това положение той с основание приема, че преустановяването не би могло да представлява смекчаващо вината обстоятелство за нуждите на определяне на размера на глобата.

161 От всичко изложено по-горе следва, че десетото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

162 Тъй като нито едно от правните основания, изложени от Dalmine, не може да бъде прието, жалбата му трябва да се отхвърли.

V — По съдебните разноски

163 Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 2 от този правилник, приложим по отношение на производството по обжалване по силата на член 118 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е направила искане за осъждане на Dalmine и неговите правни основания са били отхвърлени, следва то да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата

2) Осъжда Dalmine SpA да заплати съдебните разноски.

Подписи